

тъй кротко и тежко сведени, всички стъпки тъй плахи и безшумни.

Кулитъ на Царевецъ се изрѣзваха съ остри, тъмни чърти въ звездното небе. Палатътъ и градинитъ спѣха потънали въ тишина и мракъ. И тамъ тежеше все сѣщото мрачно униние, все сѣщото зловещо спокойствие.

Целгуба изпрати Мария да си легне и се прибра въ стаята си.

Прозорецътъ бѣ отворенъ и презъ него нахлуваше на широки вълни остроото благоухание на роснитъ перуники. Въ полумрака Целгуба бавно смъкна тежкитъ си одежди, разплете коситъ си и застана при отворения прозорецъ.

Пакъ сама. Винаги сама.

Тъмна болка сви сърдцето и напълни очитъ ѝ съ сълзи.

Вѣрностъ искаше отъ нея Калоянъ. И тя му бѣше вѣрна. Вече толкова години... Толкова дълго тя се бѣ надѣвала, че най-сетне тежкитъ държавни задължения все нѣкога ще престанатъ да гнать челото му въ мрачни бръчки, все нѣкога сурово стиснатитъ му устни ще се отключатъ за радостна усмивка, за волень смѣхъ... Напраздно бѣ. Отъ година на година, отъ день на день, Калоянъ се отчуждаваше, осамотяваше, загубенъ въ нови тревоги, въ безчислени грижи.

Нощта мамѣше и опияняваше съ кротката нѣга на безкрайната си тишина, съ трѣпния блѣсъкъ на сияйното си небе. Нѣкаква тъмна ласка пробѣгваше по всички нѣща, безименни копнежи лѣхаха въ благоуханния въздухъ...

Царицата въздѣхна.

Защо вчера бѣ изпѣдила деспота?

Нима Калоянъ щѣше нѣкога да ѝ бѣде признателен? И нима той мислѣше за нея? Искаше ли да знае той нѣщо за нейнитъ желанія, за нейнитъ копнежи, за това, което я радва или наскърбява. Какво значеше тя въ живота му? Нищо. А ето деспотъ Борилъ мислѣше и се грижеше за нея повече отколкото собствения ѝ съпругъ.

Деспотъ Борилъ знаеше коя е нейната любима пѣсенъ, знаеше кои сѣ багритъ, които тя предпочита, подаряваше ѝ